

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1157

18.05.2025 (136)

Ο Χίτλερ στον πόλεμο : Τι συνέβη πραγματικά;

από A.V. Schaerffenberg

Μέρος 4

Κεφάλαιο 3: Ράινχαρντ Χάιντριχ

Η αφοσίωση των μεγαλύτερων είναι να αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο και τον κίνδυνο και να παίζουν ζάρια για τον θάνατο."

Φρίντριχ Νίτσε

"Περί αυτο-υπερβάσεως", Μέρος δεύτερο, Έτσι μίλησε ο Ζαρατούστρα

Μπορούμε να πούμε ότι η Γερμανία έχασε τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο όχι μόνο πριν αρχίσει, αλλά ήδη από το 1931, δύο χρόνια πριν από την εκλογή του Χίτλερ ως καγκελάριου, όταν ακόμα αγωνιζόταν για την εξουσία. Κατά τη διάρκεια εκείνης της χρονιάς, ο Χανς-Τίλο Σμιτ, ένας αποτυχημένος ιδιοκτήτης σαπωνοποιίας, εξασφάλισε μια μικρή θέση στο *Chiffrierstelle* του γερμανικού στρατού, ή αλλιώς "Γραφείο Κυπρίων", μέσω του αδελφού του, Ρούντολφ, τότε αρχηγού του σώματος σημάτων. Οι κρυπτογράφοι του *Chiffrierstelle* είχαν τελειοποιήσει μέχρι τότε, μετά από σχεδόν δέκα χρόνια εντατικής εργασίας, μια

μηχανή κωδικοποίησης που υπερείχε κατά πολύ από κάθε συσκευή κρυπτογράφησης που είχε εφευρεθεί μέχρι τότε. Γνωστή ως *Enigma*, διατηρούσε το απόρρητο των γερμανικών στρατιωτικών διαταγών από κάθε εξωτερική προσπάθεια ανάγνωσής τους.

Τον Νοέμβριο, ο Schmidt πήγε στο Grand Hotel στο Verviers του Βελγίου. Εκεί παρέδωσε εμπιστευτικά έγγραφα που αποκάλυπταν τη μυστική λειτουργία του *Enigma* σε έναν Γάλλο μυστικό πράκτορα έναντι 10.000 μάρκων (περίπου 30.000 δολάρια σε σημερινά χρήματα). "Χάρη στην προδοσία του Σμιντ", γράφει ο Σάιμον Σινγκ στην ιστορία της κρυπτανάλυσης, "ήταν πλέον δυνατό για τους Συμμάχους να δημιουργήσουν ένα ακριβές αντίγραφο της γερμανικής στρατιωτικής μηχανής *Enigma*" (146). Η επιχείρηση για την τελική αποκρυπτογράφηση των κωδικοποιημένων μηνυμάτων της αναφερόταν από τους πράκτορες των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών ως "το υπερμυστικό". Χάρη σε έναν απολίτικο προδότη που πρόδωσε την πατρίδα του για μετρητά, ένας κόσμος θα έφτανε στο τέλος του. Αλλά ακόμη και το *Ultra* δεν ήταν αρκετό για να κερδίσουν οι Σύμμαχοι τον πόλεμο, ιδίως στη θάλασσα, όπου οι κώδικες της *Kriegsmarine* εξακολουθούσαν να αψηφούν την αποκρυπτογράφηση. Στις αρχές του 1943, ωστόσο, οι Βρετανοί αιχμαλώτισαν ένα υποβρύχιο με μέρος του κωδικού του να βρίσκεται ακόμα στο σκάφος. Οι προδότες της *Abwehr* (Γερμανική Στρατιωτική Υπηρεσία Πληροφοριών) παρείχαν το υπόλοιπο, και στο εξής η υποβρυχιακή εκστρατεία κατέρρευσε απότομα. Οι καπετάνιοι των αντιτορπιλικών του Βασιλικού Ναυτικού και του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ γνώριζαν πού βρίσκονταν όλα τα γερμανικά υποβρύχια και προχώρησαν σε ανελέητους βομβαρδισμούς βάθους.

Τα γεγονότα που οδήγησαν σε αυτό το κρίσιμο σημείο καμπής του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ξεκίνησαν με μια μυστική διαμάχη στο εσωτερικό του Τρίτου Ράιχ μεταξύ δύο λιγότερο γνωστών προσωπικοτήτων του: Wilhelm Canaris και Reinhard Heydrich. Κατά ειρωνεία της τύχης, και οι δύο άνδρες ήταν παλιοί φίλοι. Ο Χάιντριχ, επικεφαλής της SS *Sicherheits Dienst* [της SD] (Υπηρεσία Ασφαλείας των SS), είχε υπηρετήσει υπό τον Κάναρις στο ναυτικό κατά τη δεκαετία του 1920, και ο πρώην ανώτερός του ανέβηκε στη θέση του αρχηγού της *Abwehr* το 1935. Τον επόμενο χρόνο, ο Χάιντριχ έγινε επικεφαλής της *Γκεστάπο* (*Geheime Staatspolizei*, Κρατική Μυστική Αστυνομία, αντίστοιχη με το F.B.I. ή τη Scotland Yard). Καθήκον του ήταν να ξετρυπώνει κατασκόπους και προδότες, ενώ προωθούσε την κατασκοπεία σε εχθρικές χώρες. Αυτά τα καθήκοντα ανήκαν κανονικά στην αρμοδιότητα της *Abwehr*, μιας υποτιθέμενης μη πολιτικής οργάνωσης που ασχολείτο αυστηρά με στρατιωτικά προβλήματα. Όμως η S.D. ήταν απαραίτητη για να αντιμετωπίσει τους ιδεολογικούς αντιπάλους -τόσο τους ξένους όσο και τους εγχώριους- που ήταν αποφασισμένοι να καταστρέψουν

τον εθνικοσοσιαλισμό με κάθε μέσο. Ο Χάιντριχ αποδείχτηκε ιδιοφυΐα στο να νικήσει αυτούς τους αόρατους εχθρούς και κατάφερε σε μεγάλο βαθμό να ακυρώσει την αποτελεσματικότητα της τεχνολογίας των μυστικών πληροφοριών, εντοπίζοντας γρήγορα κατασκόπους και προδότες που τροφοδοτούσαν την Αγγλία με τις ζωτικής σημασίας πληροφορίες που έκαναν την *Ultra* να λειτουργεί.

Δεν ήταν λιγότερο επιτυχημένος στις επιθετικές μυστικές επιχειρήσεις. Περιγραφόμενος από τον Mikkelsen ως "αναμφίβολα το πιο θεαματικό πραξικόπημα ολόκληρου του πολέμου", ο Χάιντριχ χειραγώγησε τόσο πολύ την παράνοια του Στάλιν με την επιδέξια ανάπτυξη πειστικής παραπληροφόρησης, ώστε ο στρατάρχης απάντησε με τη δολοφονία της ίδιας της ανώτατης διοίκησης του Κόκκινου Στρατού. Η ολοκληρωτική απώλεια των επαγγελματιών στρατιωτικών ηγετών της Σοβιετικής Ένωσης εκδηλώθηκε με ταπεινωτικά πισωγυρίσματα στα χέρια της μικρής Φινλανδίας το 1940 και την αδιάλειπτη επιτυχία των δυνάμεων του Άξονα στη Ρωσία τον επόμενο χρόνο.

Στις 27 Σεπτεμβρίου 1941, ο Χάιντριχ έγινε Προστάτης της τσεχικής επικράτειας. Επίσημως είχε διοριστεί για να βάλει τάξη σε αυτή την ενοχλητική, μη παραγωγική χώρα, αλλά μυστικά και κυρίως για να κυνηγήσει ένα κύκλωμα κατασκοπείας που ήταν ύποπτο ότι δρούσε μέσα στην ίδια τη Βέρμαχτ. Ο Χάιντριχ έβγαλε τους Τσέχους από το φεουδαρχικό σλαβικό καθεστώς που τους κυριαρχούσε από τον Μεσαίωνα με στόχο να τους κάνει μέλη της σύγχρονης ευρωπαϊκής κοινότητας. Τα σχέδιά του αναπτύχθηκαν τόσο γρήγορα μέχρι τις αρχές του 1942, ώστε οι Τσέχοι έγιναν ο πιο παραγωγικός, φιλο-Ράιχ λαός από όλους τους κατεχόμενους λαούς - μια μεταμόρφωση ακόμη πιο αξιοσημείωτη αν αναλογιστεί κανείς το λαϊκό μίσος τους για τη Γερμανία λιγότερο από ένα χρόνο πριν. Η επιτυχία του Χάιντριχ οφειλόταν στην αποφασιστικότητά του να καταστήσει το τσεχικό πολίτευμα ένα ιδανικό εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, στο οποίο ο λαός του αισθανόταν ότι δεν ανήκε πλέον σε κάποια ασημαντή, μικρή χώρα, αλλά σε πολύτιμα, συνεισφέροντα μέλη μιας ενωμένης ηπείρου. Αρχισαν να σκέφτονται τους εαυτούς τους λιγότερο ως Τσέχους, παρά ως Ευρωπαίους που αγωνίζονται για την κοινή τους ύπαρξη όχι μόνο με τους Γερμανούς, αλλά και με τους Γάλλους, τους Σκανδιναβούς, τους Ούγγρους, τους Ισπανούς κ.λπ.

Ενώ ο Χάιντριχ αναβάθμιζε το Τσεχικό Προτεκτοράτο με το ένα χέρι, με το άλλο αναιρούσε την προδοσία και την κατασκοπεία των υπόγειων εχθρών του Ράιχ. Βρισκόταν στα ίχνη τους, συλλαμβάνοντας τον έναν κατάσκοπο μετά τον άλλο, με καταστροφικές συνέπειες για τις βρετανικές στρατιωτικές μυστικές υπηρεσίες. Αλλά τον Φεβρουάριο του 1942, ο Χάιντριχ έκανε μια συγκλονιστική ανακάλυψη: Ο Paul Thuemmel, ένας πράκτορας της γερμανικής *Abwehr*, κατασκόπευε για λογαριασμό των Συμμάχων. Αντί να εξοντώσει τον Thuemmel, ο Χάιντριχ τον άφησε ελεύθερο και έβαλε να τον ακολουθήσουν. Ο προδότης

οδηγούσε τους ερευνητές της S.D. στα υψηλότερα επίπεδα της *Abwehr*, ίσως ακόμη και στον παλιό φίλο του Χάιντριχ, τον Βίλχελμ Κανάρης.

Ο Χάιντριχ δεν γνώριζε το βαθύ μίσος που έτρεφε ο Κανάρης για τον εθνικοσοσιαλισμό και την τρομερή, ακόμη και αποφασιστική ζημιά που είχε ήδη προκαλέσει στη Γερμανία. Για παράδειγμα, το καλοκαίρι του 1940, ο Κανάρης, ως επικεφαλής της στρατιωτικής αντικατασκοπείας του Τρίτου Ράιχ, διατάχθηκε να προετοιμάσει διπλωματικά το έδαφος για τη συνεργασία με τη Γαλλία του Βίτσι και στη συνέχεια με την Ισπανία, όπου ο Χίτλερ επρόκειτο να συναντηθεί με τον Φίλιπ Πεταίν και τον Φρανσίσκο Φράνκο, αντίστοιχα. Ο Φύρερ πίστευε ότι η συνεργασία τους ήταν τόσο σημαντική που ήθελε να τους απευθυνθεί προσωπικά. Ήταν μεγάλος θαυμαστής του Γάλλου στρατάρχη, ο οποίος έμεινε στο πλευρό της ηττημένης χώρας του στην πιο σκοτεινή της ώρα τον προηγούμενο Ιούνιο, ενώ οι όμοιοι του Σαρλ Ντε Γκωλ και άλλοι που ξεκίνησαν τον πόλεμο με τη Γερμανία άφησαν τη Γαλλία στο δρόμο της φυγής προς την Αγγλία.

Ο Χίτλερ είχε συγχρονίσει καλά τη συνάντησή του. Στις 3 Ιουλίου, πλοία του Βασιλικού Ναυτικού εξαπέλυσαν απρόκλητες, αιφνιδιαστικές επιθέσεις εναντίον του γαλλικού στόλου που έπλεε ειρηνικά αγκυροβολημένος στα λιμάνια της Βόρειας Αφρικής, το Οράν και το Μερς ελ Κεμπίρ της Αλγερίας. Τα βομβαρδιστικά από το αεροπλανοφόρο HMS *Ark Royal* επέστρεψαν στις 6 του μηνός, όταν η προσπάθειά τους να βυθίσουν το γαλλικό θωρηκτό *Δουνκέρκη* αποκρούστηκε, αλλά όχι πριν μια βρετανική торπίλη χτυπήσει ένα αναπνευστήρα φορτωμένο με βόμβες βυθού, σκοτώνοντας 150 μέλη του πληρώματός του. Δύο ημέρες αργότερα, περισσότερα βομβαρδιστικά από το HMS *Hermes* επιτέθηκαν στη γαλλική ναυαρχίδα *Richelieu* στο Ντακάρ και αποκρούστηκαν και πάλι από τους αμυνόμενους. Μέχρι το τέλος Σεπτεμβρίου (23 έως 25), ο Τσώρτσιλ προσπάθησε να αρπάξει τις γαλλικές ναυτικές δυνάμεις στη Δυτική Αφρική. Στην προσπάθειά του να καταλάβει τη φρουρά στο Ντακάρ, οι Γάλλοι πολέμησαν τόσο λυσσαλέα, που προκάλεσαν σοβαρές ζημιές σε δύο βρετανικά θωρηκτά (HMS *Barham* και *Resolution*), και έστειλαν την απόπειρα εισβολής του στα τσακίδια.

Οι νίκες αυτές αποκατέστησαν τη γαλλική αυτοεκτίμηση μετά την ήττα από τη γερμανική Βέρμαχτ και αποτέλεσαν σοβαρό πλήγμα για το βρετανικό ηθικό, ιδίως στο Βασιλικό Ναυτικό. Κατά τη διάρκεια των δύο πρώτων ημερών της αγγλικής επίθεσης εναντίον των πρώην συμπολεμιστών τους, 1.297 Γάλλοι ναύτες είχαν σκοτωθεί- περισσότεροι είχαν καεί φρικτά από τις θάλασσες του φλεγόμενου πετρελαίου, τα σκάφη τους είχαν βυθιστεί ή είχαν υποστεί σοβαρές ζημιές. Ο Τσώρτσιλ ισχυρίστηκε ότι οι επιδρομές εναντίον του συμμάχου του, που είχαν γίνει μόλις δύο μήνες πριν, είχαν σκοπό να αποτρέψουν την αρπαγή των πλοίων από τη Γερμανία. Όμως ο Χίτλερ δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για το γαλλικό ναυτικό-

δεν είχε καμία πρόθεση να σπαταλήσει τα πολύτιμα αποθέματα πετρελαίου, που προορίζονταν για τα Panzers, σε δαπανηρά και ευάλωτα πολεμικά πλοία.

Κατά συνέπεια, επέτρεψε στα γαλλικά πλοία να επανδρωθούν και μάλιστα να οπλιστούν αποκλειστικά από Γάλλους ναύτες βάσει ειδικής διάταξης, σύμφωνα με την οποία οι απόπειρες Γερμανών, Ιταλών ή Βρετανών να καταλάβουν τον στόλο θα είχαν ως αποτέλεσμα τη ναυπήγησή τους πριν από την κατάληψή τους. Με άλλα λόγια, ο Φύρερ κατέστησε αδύνατο για τον ίδιο -ή οποιονδήποτε άλλον- να κλέψει τα γαλλικά πλοία. Ο Τσόρτσιλ το γνώριζε αυτό, όπως και ο υπόλοιπος κόσμος, επειδή η συμφωνία είχε δημοσιευτεί ως πρωτοσέλιδο σε κάθε μεγάλη εφημερίδα της Γης. Αν και οι Σύμμαχοι συνέχισαν να παρουσιάζουν τον Χίτλερ ως αναξιόπιστο ψεύτη, μια μυστική ναυτική σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε στο αρχηγείο του στο Wolfsschlucht στις 20 Ιουνίου 1940 αποδεικνύει ότι πίστευε αυτά που έλεγε. Ο Μέγας Ναύαρχος Raeder ανέφερε σχετικά με τον Υψηλό Στόλο της Γαλλίας: "Ο Φύρερ επιθυμεί να απέχει από τη λήψη οποιωνδήποτε μέτρων που θα έθιγαν τη γαλλική τιμή".

Το πραγματικό κίνητρο του Τσόρτσιλ για να διατάξει τη δειλή επιχείρηση ήταν να εκδικηθεί τη Γαλλία που είχε το θράσος να υπογράψει ανακωχή με τους κατάπτυστους Ναζί, παρόλο που πρόδωσε τον γαλλικό στρατό στο πεδίο της μάχης κατά τη διάρκεια της εκστρατείας του 1940, εξασφαλίζοντας την ήττα του (βλ. παρακάτω). Ο Τσόρτσιλ είχε άλλα κίνητρα για την επιθετικότητα. Η φιλοσυμμαχική *εικονογραφημένη εγκυκλοπαίδεια Marshall-Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* παραδέχθηκε: "Για να το θέσουμε ωμά, ο Τσόρτσιλ ήθελε να καταφέρει ένα ισχυρό πλήγμα με χαμηλό κόστος για να κινητοποιήσει τη βρετανική εθνική και διεθνή κοινή γνώμη. Όπως έγραψε στο βιβλίο του *"Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος"*, "Να, αυτή η Βρετανία που τόσοι πολλοί είχαν υπολογίσει και ξεπεράσει, που οι ξένοι είχαν υποθέσει ότι έτρεμε στο χείλος της παράδοσης μπροστά στην πανίσχυρη δύναμη που είχε παραταχθεί εναντίον της, χτυπούσε αδίστακτα τους αγαπημένους της φίλους του χθες και εξασφάλιζε για λίγο τον αδιαμφισβήτητο έλεγχο της θάλασσας" (sic, οι βρετανικές ναυτικές δυνάμεις αποκρούστηκαν από τους Γάλλους υπερασπιστές)" (τ. I, 229)" (τ. I).

Σύμφωνα με την ίδια πηγή (226, 227), όταν πρότεινε στους διοικητές του Βασιλικού Ναυτικού, Νορθ και Σόμερβιλ, στρατιωτική δράση εναντίον των "αγαπημένων του φίλων του χθες", εκείνοι "τρομοκρατήθηκαν και έμειναν έκπληκτοι". Περισσότερο από είκοσι χρόνια αργότερα (το 1962), ο Ναύαρχος του Στόλου (εν αποστρατεία) Sir John H.D. Cunningham εξακολουθούσε να ανατριχιάζει στην ίδια την ανάμνηση της ένοπλης προδοσίας του Τσόρτσιλ από έναν έκπληκτο σύμμαχο ως "τρομακτικά ντροπιαστική- τρομακτικά ηλίθια"(229). Διεξάγοντας ολοκληρωτικό πόλεμο---όχι μόνο εναντίον μιας ουδέτερης χώρας,

αλλά εναντίον ενός πρώην συμμάχου του μόλις οκτώ εβδομάδες πριν---ο Τσώρτσιλ διέπραξε ένα γνήσιο πολεμικό έγκλημα πρώτου μεγέθους. Την επομένη της ύπουλης επίθεσής του, οι Γάλλοι διέκοψαν τις διπλωματικές τους σχέσεις με τη Βρετανία και στη συνέχεια έστειλαν βομβαρδιστικό εναντίον του Γιβραλτάρ σε αντίποινα. Ο Τσώρτσιλ απέφυγε να κηρύξει πόλεμο, διότι έτσι θα έδινε στον Χίτλερ αυτό που ήθελε ο Φύρερ: στρατιωτική συμμαχία με τους Γάλλους.

Το μίσος για τους διπρόσωπους Βρετανούς δεν είχε ποτέ άλλοτε φτάσει τόσο ψηλά στη Γαλλία και ο Χίτλερ προσπάθησε να εκμεταλλευτεί το λαϊκό συναίσθημα ζητώντας από τον Πεταίν μια συμμαχία εναντίον της Αγγλίας. Λαμβάνοντας υπόψη τα πρόσφατα γεγονότα, ο στρατάρχης αισθάνθηκε υποχρεωμένος να συμμορφωθεί, οπότε οι προοπτικές για γαλλογερμανική συνεργασία φαίνονταν καλές. Ο στρατηγός Φράνκο ήταν ακόμη πιο ανυπόμονος να μπει στη μάχη. Απολάμβανε την ευκαιρία να έρθει σε βοήθεια του Ράιχ σε περίοδο κρίσης, όπως ακριβώς οι Γερμανοί τον είχαν βοηθήσει να φέρει τη νίκη στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο. Αλλά πριν ο Φύρερ συναντηθεί με τον Πεταίν και τον Φράνκο για να επιβεβαιώσει τις συμμαχίες τους, ο Κανάρης προσωπικά τους ενημέρωσε με απόλυτη εχεμύθεια, όπως ένας παλιός στρατιώτης τους συμπολεμιστές του, ότι η Γερμανία ήταν καταδικασμένη να χάσει τον πόλεμο και ότι και οι δύο πολιτικοί άνδρες, αν αγαπούσαν τις χώρες τους, δεν έπρεπε ποτέ να συμφωνήσουν σε κανενός είδους συμφωνία με τον Χίτλερ. Έμειναν κατάπληκτοι όταν έμαθαν τέτοια νέα, αλλά επειδή δεν προέρχονταν από κανέναν άλλον παρά από τον επικεφαλής της ίδιας της στρατιωτικής υπηρεσίας πληροφοριών της Γερμανίας, είχαν την τάση να τον πιστέψουν, παρά την αδιάκοπη σειρά επιτυχιών του Χίτλερ σε κάθε μέτωπο εκείνη την εποχή.

Ο Φράνκο, ειδικά, ήταν ευάλωτος στην υπονόμευση του αρχηγού της *Abwehr*, επειδή ήταν παλιός, προσωπικός φίλος του καλοπιάστη Κανάρη, στο γραφείο του οποίου κρεμόταν μια μεγάλη φωτογραφία, όχι του Φύρερ του, αλλά του Ισπανού στρατηγού. Όταν ο Χίτλερ επισκέφθηκε τον Πεταίν, ο στρατάρχης, αν και εξακολουθούσε να είναι φιλικός, αρνήθηκε ανεξήγητα κάθε πρόταση συνεργασίας - η στάση του είχε αλλάξει. Για την υποστήριξή του κατά της Αγγλίας, ο Χίτλερ είχε προσφερθεί να ανακατασκευάσει τον γαλλικό στόλο, αλλά ούτε αυτή η πρωτοφανής γενναιοδωρία δεν έπεισε τον Πεταίν. Ένα χρόνο αργότερα, στις αρχές Ιουλίου, η πολεμική διάθεση του Τσώρτσιλ εναντίον του πρώην συμμάχου του ήταν αμείωτη, όταν εξαπέλυσε μια ισχυρή εισβολή στην ουδέτερη Συρία. Οι Γάλλοι υπερασπιστές κατατροπώθηκαν, αλλά όχι πριν προκαλέσουν περίπου 2.500 απώλειες στους Βρετανούς. Η επιθετικότητα αυτή--η κατάληψη γαλλικού εδάφους, η δολοφονία χιλιάδων Γάλλων πολιτών σε τρομοκρατικές επιθέσεις και η βύθιση γαλλικών πλοίων με πολλά θύματα--ήταν κάτι παραπάνω από επαρκής λόγος για τον στρατάρχη να κηρύξει πόλεμο στην Αγγλία. Όμως ο Κανάρης είχε

δηλητηριάσει το μυαλό του με σοβαρές αμφιβολίες για το μέλλον, αβεβαιότητες που τον εμπόδιζαν να πάρει τη σωστή απόφαση.

Συνεχίζοντας την απογοητευτική συνάντηση με τον Πεταίν, ο Χίτλερ δέχτηκε παρόμοια απόρριψη στο Hendaye, στα ισπανικά σύνορα, από τον Φράνκο, του οποίου η κατάληψη του Γιβραλτάρ θα εξασφάλιζε τη νίκη στη Μεσόγειο και, αναπόφευκτα, στη Βόρεια Αφρική. Αυτή ήταν η επιχείρηση που είχε στο μυαλό του ο Φύρερ εκείνη την εποχή. Ήθελε μια συμμαχία μεταξύ Γερμανίας, Ιταλίας, Γαλλίας και Ισπανίας για να εκδιώξει τους Βρετανούς από τη Μεσόγειο. Χωρίς το διπλωματικό σαμποτάζ που έκανε ο Κανάρης, μια τέτοια συμμαχία θα είχε αναμφίβολα γίνει και η πορεία του πολέμου θα είχε αλλάξει ριζικά υπέρ του Άξονα. Αλλά το διπλωματικό του σαμποτάζ δεν τελείωσε στη Γαλλία ή την Ισπανία. Προσπάθησε ομοίως να αποτρέψει τη Βουλγαρία, με τα πολύτιμα αποθέματα πετρελαίου, από το να ενταχθεί στον Άξονα, αλλά απέτυχε όταν ο βασιλιάς Μπόρις συμμάχησε τη χώρα του με το Ράιχ την 1η Μαρτίου 1941. Σε δειλή εκδίκηση, ο Κανάρης έβαλε να δηλητηριάσουν τον μονάρχη δύο χρόνια αργότερα.

Όπως και άλλοι επαναστάτες αριστοκράτες που συνωμοτούσαν στις σκιές εναντίον του ίδιου τους του λαού, ο Κανάρης "δεν έλειψαν ποτέ τα χρήματα για να διατηρήσει μια άνετη και καλλιεργημένη ζωή στην πατρίδα του" (Manvell, 41) ---ακόμα και στις πιο σκοτεινές μέρες μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν οι εξαθλιωμένοι Γερμανοί λιμοκτονούσαν κατά εκατομμύρια. Γιος ενός βιομηχάνου του Ρουρ, ήταν αποφασισμένος να διατηρήσει τη θέση του κληρονομικού του πλούτου πάνω από κάθε άλλη σκέψη. Ίσως να υπήρχε και ένας άλλος παράγοντας που όχι μόνο δημιούργησε κατανοητά το αμείλικτο μίσος του για τον εθνικοσοσιαλισμό, αλλά και τον ξεχώριζε από τους προδότες συναδέλφους του. Ο Κανάρης ήταν πιθανώς Εβραίος. Γνωστός μυστηριωδώς μεταξύ των στενότερων φίλων του ως "ο μικρός Λεβαντίνος" (Manvell, 39), είχε προγονικές ρίζες, όχι στη Γερμανία, αλλά στη Λομβαρδία, όπου οι Εβραίοι λειτουργούσαν μια ακμάζουσα εμπορική κοινότητα από την ιταλική Αναγέννηση. Μια ανεπιβεβαίωτη αναφορά (Britton, 26) αναφέρει σε υποσημείωση ότι ο "Wilhelm Canaris" γεννήθηκε στην πραγματικότητα ως Moses Meyerbeer. Οι Manvell και Fraenkel υπογραμμίζουν την πιθανώς μη αρειανή καταγωγή του εξηγώντας ότι ο Κανάρης "κατόρθωσε μάλιστα (με τη χρήση πλαστών εγγράφων) να εισαγάγει Εβραίους στην *Abwehr*, άνδρες όπως οι συνταγματάρχες Simon και Bloch" (140). Με τους Εβραίους να διευθύνουν τις δικές του στρατιωτικές μυστικές υπηρεσίες, ο Χίτλερ δύσκολα θα μπορούσε να περιμένει ότι θα κέρδιζε τον πόλεμο.

Μέχρι την άνοιξη του 1942, ο Χάιντριχ είχε αρχίσει να αναγνωρίζει τον Κανάρη (ή τον Μάγιερμπερ;) ως τον πιο επικίνδυνο προδότη του Τρίτου Ράιχ. Σύμφωνα

με τον αξιωματικό της **SD**, Walter Schellenberg, ο Χάιντριχ "αισθανόταν βέβαιος, στην πραγματικότητα, ότι ο Κανάρης είχε προδώσει την ημερομηνία της επίθεσης στη Δύση, αλλά παρ' όλα αυτά δεν ήθελε να προχωρήσει ακόμη εναντίον του. Θα περίμενε και θα συγκέντρωνε περισσότερα στοιχεία. 'Δεν πρέπει να αφήσεις τον εαυτό σου να αποκοιμηθεί από αυτόν', με προειδοποίησε ο Χάιντριχ. Θα ερχόταν όμως η μέρα που ο Κανάρης θα τιμωρούνταν για όλη τη ζημιά που είχε προκαλέσει στο καθεστώς" (Schellenberg, 405-6). Στην πραγματικότητα, ο Κανάρης όχι μόνο είχε ενημερώσει τους Βρετανούς για την προέλαση της Γερμανίας κατά της Γαλλίας, αλλά τους είχε προειδοποιήσει δύο φορές για την επικείμενη επίθεση κατά της Σοβιετικής Ένωσης (Manvell, 150).

Ο Κανάρης γινόταν επιτέλους επιφυλακτικός μεταξύ των πιστών στοιχείων της Βέρμαχτ. Ο στρατάρχης Βίλχελμ Κάιτελ "τον είχε επιπλήξει ακόμη και για τις αδιάκοπες προειδοποιήσεις που, ως επικεφαλής των στρατιωτικών πληροφοριών, θεωρούσε καθήκον του να δίνει" (Manvell και Fraenkel, 150). Και ο Χάιντριχ είχε αρχίσει να πλησιάζει τον προδότη της Abwehr. "Παρατήρησα τώρα για πρώτη φορά σημάδια εσωτερικής κόπωσης στον Κανάρη", θυμόταν ο Schellenberg. "Ήταν εξαντλημένος από τη συνεχή εσωτερική σύγκρουση. Η παγωμένη τακτική του Χάιντριχ των τελευταίων μηνών είχε αρχίσει να δείχνει τα αποτελέσματά της. Ένιωθε ανασφαλής και ανήσυχος, και, τουλάχιστον έτσι νόμιζα, κάτι σαν φυσικό φόβο για τον Χάιντριχ" (Schellenberg, 406). Η εντύπωση του Schellenberg επιβεβαιώθηκε από έναν πρώιμο βιογράφο του Κανάρη- ο ναύαρχος με το γυρισμένο παλτό "φοβόταν ειλικρινά μέχρι θανάτου τον Χάιντριχ, τον οποίο κάποτε αποκάλυψε "το πιο έξυπνο από τα θηρία". Αν και ποτέ δεν έδειχνε νευρικός με τον Χίτλερ, όσο δύσκολες κι αν ήταν οι συνθήκες, ένα τηλεφώνημα του Χάιντριχ τον ενοχλούσε όλη την ημέρα" (Abshagen, 202).

Ο πανικόβλητος Κανάρης ενημέρωσε τους Βρετανούς ότι αν ο Χάιντριχ δεν εξοντωνόταν αμέσως, θα έχαναν όλες τις επαφές τους μέσα στη Γερμανία μετά από μερικές εβδομάδες. Σε μια δίκαιη μάχη, οι Γερμανοί κέρδιζαν πάντα και θα συνέχιζαν να κερδίζουν, μέχρι να έρθει η τελική νίκη. Η μόνη ελπίδα των Συμμάχων για επιβίωση ήταν η κατασκοπεία. Η τσεχική βιτρίνα του Χάιντριχ είχε επίσης τεθεί υπό τελική εξέταση για εφαρμογή σε όλα τα κατεχόμενα εδάφη, όπου οι βαρύτεροι αριστοκράτες του γερμανικού στρατού ήταν επικεφαλής. Σύμφωνα με τον Mikkelsen, ο Heydrich "δεν περίμενε τίποτα λιγότερο από το να αντικαταστήσει την αναποτελεσματική και διεφθαρμένη διοίκηση του Στρατού στη Γαλλία και πολύ πιθανόν σε όλα τα εδάφη. Οι συμμαχικοί ηγέτες στη Μόσχα και το Λονδίνο ήταν τρομοκρατημένοι. Τι θα γινόταν αν ο Χάιντριχ και τα SS αναλάμβαναν όλα τα εδάφη και επιστράτευαν την αποτελεσματική συνεργασία δεκάδων εκατομμυρίων Γάλλων, Βέλγων, Ολλανδών, Δανών, Νορβηγών, Πολωνών, Σλάβων, Ουκρανών και Λευκορώσων που ενώνονταν σε ένα

υπερκράτος SS; Ο πόλεμος θα μπορούσε να χαθεί! Είναι σαφές ότι ο Χάιντριχ ήταν ο πιο επικίνδυνος άνθρωπος στο Τρίτο Ράιχ και πρέπει να εξαλειφθεί με κάθε κόστος".

Θορυβημένος από τη σοβαρότητα της κατάστασης, ο Τσώρτσιλ διέταξε την πτώση με αλεξίπτωτο κάποιων Τσέχων ομογενών δολοφόνων κοντά στην Πράγα. Το πρωί της 27ης Μαΐου, επιτέθηκαν στο ανοιχτό, αφύλακτο αυτοκίνητο στο οποίο επέβαινε ο Χάιντριχ. Η χειροβομβίδα τους εξερράγη στην καρότσα, τραυματίζοντάς τον θανάσιμα. Παρέμεινε οδυνηρά για λίγες μέρες, και στη συνέχεια απεβίωσε στις 4:30 π.μ., στις 4 Ιουνίου 1942. Στον απόηχο της δολοφονίας του, το *Afrika Korps* του Ρόμμελ ηττήθηκε βαριά στο Ελ Αλαμείν, ενώ λίγες εβδομάδες αργότερα ακολούθησε η περικύκλωση των 22 μεραρχιών της 6ης Στρατιάς με 330.000 άνδρες στο Στάλινγκραντ -- οι δύο πιο καθοριστικές μάχες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Και στις δύο περιπτώσεις, ο Τσώρτσιλ και ο Στάλιν γνώριζαν τα σχέδια μάχης των Γερμανών πριν εμφανιστούν στο πεδίο της μάχης.

Πιθανώς τίποτα δεν επισφράγισε πιο παραστατικά το σημείο καμπής που είχε επιτευχθεί με το θάνατο του Χάιντριχ από τον πόλεμο στη θάλασσα: Η στιγμή της δολοφονίας του σηματοδότησε το απόλυτο αποκορύφωμα στην τύχη της υποβρύχιας εκστρατείας της Γερμανίας, όταν 190 συμμαχικά πλοία βυθίστηκαν, ο μεγαλύτερος αριθμός που είχαν ποτέ σημειώσει τα υποβρύχια. Από τον επόμενο κιόλας μήνα, οι επιτυχίες τους μειώθηκαν. Δεν ήταν τυχαίο ότι ο Άξονας κέρδιζε μέχρι τη δολοφονία του, αλλά άρχισε να χάνει σταθερά στη συνέχεια.

Ο Χάιντριχ βρισκόταν ίσως λίγες μόνο ημέρες μακριά από τη σύλληψη του Κανάρη και το κλείσιμο της εβραϊκής *Abwehr*, με αναπόφευκτα μοιραίες συνέπειες για όλους τους συνωμότες στο Γενικό Επιτελείο. Αλλά μετά τη δολοφονία του, οι ερευνητές της Γκεστάπο παρασύρθηκαν από ένα προφανώς πιο πειστικό κύκλωμα κατασκοπείας στο εσωτερικό της Γερμανίας, γνωστό ως *Die rote Kapelle* ("Η Κόκκινη Ορχήστρα"). Είχε συσταθεί και λειτουργούσε από τον Leopold Trepper, έναν κομμουνιστή Εβραίο, ο οποίος μετανάστευσε μετά τον πόλεμο στο Ισραήλ. Όπως και οι ομόλογοί τους στην *Abwehr* και το Γενικό Επιτελείο, οι προδότες του Trepper ήταν ερασιτέχνες της ανώτερης τάξης, μεταξύ των οποίων μια Αμερικανίδα Εβραία και "ένας εξαθλιωμένος Πρώσος αριστοκράτης" (Manvell, 166). Αυτός ο στασιαστικός συρφετός, γνωστός ακόμη και μεταξύ τους ως "η κομμουνιστική αριστοκρατία", απολάμβανε επίσης αυτό που θεωρούσαν διανοητικά μοντέρνο φλερτ με τον σοβιετικού τύπου μαρξισμό για να διακριθούν από τους χυδαίους ναζί.

Με τη βοήθεια του Trepper (10.000 μάρκα, κινητές τυπογραφικές μηχανές και αρκετούς ραδιοφωνικούς πομπούς), δημιούργησαν παρ' όλα αυτά "μια οργάνωση για το έργο των μυστικών υπηρεσιών και την προώθηση της πολιτικής

προπαγάνδας, η οποία σε σημαντικό βαθμό απειλούσε τη ναζιστική πολεμική μηχανή" (Manvell, 166). Η Κόκκινη Ορχήστρα τοποθέτησε πράκτορες στο γενικό επιτελείο της Λουφτβάφε, στην Υπηρεσία Παρακολούθησης Ξένων Ραδιοφωνικών Εκπομπών, ακόμη και στην ίδια τη γερμανική κυβέρνηση. Παρόλο που η *Κόκκινη Ορχήστρα* του Τρέιπερ τελικά εξοντώθηκε από την Γκεστάπο και το Σ.Δ., η καταδίωξη και η εξόντωσή της αποσπούσε την προσοχή από την Abwehr και τον Στρατό.

Εν τω μεταξύ, οι ερευνητές της αντικατασκοπείας δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι η ίδια η Στρατιωτική Υπηρεσία Πληροφοριών της Γερμανίας ήταν ένα εκκολαπτήριο προδοτών. Στα χρόνια που ακολούθησαν τη δολοφονία του Χάιντριχ, ο Κανάρης συνέχισε το ρόλο του ως ο πιο θανατηφόρος καρκίνος της Γερμανίας, μέχρι που αποκαλύφθηκε στην αποτυχημένη απόπειρα κατά της ζωής του Χίτλερ στις 20 Ιουλίου 1944. Οκτώ μήνες αργότερα, "ο μικρός Λεβαντίνος" πέθανε γυμνός στην αγχόνη. Πολύ αργά! Μέχρι τότε, αυτός και οι προδότες συνάδελφοί του στο Γενικό Επιτελείο είχαν προμηθεύσει τους Συμμάχους με όλα όσα χρειάζονταν για να κερδίσουν τον πόλεμο. Ο Χίτλερ ήταν σαν ένας τυφλός πυγμάχος που αγωνιζόταν με υπεράριθμους αντιπάλους, οι οποίοι γνώριζαν κάθε κίνηση πολύ πριν την κάνει.

Όπως γράφει ο Mikkelson, "οι συμμαχικοί ηγέτες στο Λονδίνο και τη Μόσχα γνώριζαν ακριβώς τι διακυβεύεται. Η δολοφονία του **SS-Obergruppenfuehrer** Reinhard Heydrich εγγυήθηκε ότι το Τρίτο Ράιχ θα συντριβόταν στις συμμαχικές τσιμπίδες των συντριπτικών αριθμών".

